

Arrest

nr. 55 196 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw moeder (N. K.) (O.V. X), en uw stiefvader, (I. T.)(O.V. X), in het dorp Alchan-Yurt. Uw biologische vader, (L. T.), overleed in 2006 aan een hartaanval. Samen met uw moeder verliet u Tsjetsjenië op 15 januari 2007. Uw moeder vroeg asiel aan in België op 22 januari 2010.

De asielaanvraag van uw moeder werd geweigerd op 14 augustus 2009. Het Commissariaat-generaal oordeelde immers dat haar asielrelaas bedrieglijk was. Deze beslissing werd onderschreven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 3 december 2009 (arrest nr. 35292). Op 31 mei 2010 diende uw moeder een tweede asielaanvraag in. Gezien u ondertussen meerderjarig was geworden, diende u een eigen asielaanvraag in. Daarbij verklaarde u het volgende.

U herinnert zich niet wanneer de problemen van uw moeder precies begonnen omdat u toen nog te jong was. U wist pas concreet dat uw moeder problemen had toen op 14 december 2007 gewapende en gemaskerde mannen jullie huis binnenvielen. De mannen vroegen uw moeder om bepaalde lijsten te geven. De mannen dreigden ermee dat ze u en uw stiefvader kwaad zouden berokkenen. Na enige tijd vertrokken zij opnieuw. Nog diezelfde dag stuurde uw moeder u naar uw grootouders. Uw stiefvader vertrok op 15 december 2007 uit Tsjetsjenië. U verliet Tsjetsjenië samen met uw moeder op 15 januari 2007.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder, (N. K.) (O.V. 6.209.496). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw moeder. Het kopie van uw paspoort ondersteunt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist, maar voegt niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van zijn moeder, K.N., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 61 927. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door zijn moeder tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 55 200 van 28 januari 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan K.N. . Het arrest genomen in hoofd van verzoekers moeder luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, tracht verzoekster de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.*

2.2. *Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de*

vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een gehoor, dat zij tijdens dit gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, dat zij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, en dat het gehoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Zoals hierna zal blijken heeft de commissaris-generaal de bestreden beslissing gestoeld op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing werd verzoeksters tweede asielaanvraag verworpen omdat verzoekster vooreerst tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar werk bij de lokale administratie van het dorp Alchan-Yurt. De commissaris-generaal merkt overigens op dat noch het werkboekje, noch het attest van tewerkstelling dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag neerlegde kan staven dat verzoekster voor de dorpsadministratie zou hebben gewerkt. In de bestreden beslissing wordt vervolgd dat verzoeksters verklaringen wat betreft de problemen die zij later met de autoriteiten zou hebben gehad helemaal niet geloofwaardig zijn. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die zij in 2007 zou hebben gehad. Blijkens de bestreden beslissing kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters beweringen al zou zij na haar vertrek uit Tsjetsjenië nog steeds vervolgd worden door de autoriteiten. De identiteit van verzoekster wordt niet betwist. Wat betreft de neergelegde medisch-psychologische attesten die stellen dat verzoekster aan een depressie lijdt als gevolg van posttraumatische stress motiveert de commissaris-generaal dat deze attesten niet staven dat verzoekster geheugenproblemen zou hebben omwille van haar psychologische toestand.

2.4.2 Waar verzoekster in haar verzoekschrift een summiere samenvatting geeft van haar verklaringen inzake haar tewerkstelling bij de lokale administratie in Alchan-Yurt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan

verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

In de mate dat verzoekster haar tegenstrijdige verklaringen over haar vermeende werk bij de lokale administratie van het dorp Alchan-Yurt tracht te vergoelijken door te stellen dat zij nooit officieel werd tewerkgesteld door de lokale administratie en dat zij hiervoor ook niet vergoed werd en dat om deze reden "tewerkstelling" niet vermeld stond in het werkboekje of op het attest van tewerkstelling, wijst de Raad erop dat verzoeksters stelling geen verklaring kan bieden voor haar tegenstrijdige verklaringen over het aanvangsmoment van haar werkzaamheden bij de lokale administratie. Immers, uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster eerst stelde in 2002 te zijn beginnen werken bij de dorpsadministratie om daarna te poneren dat het in 2000 was dat zij hiervoor is beginnen werken (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Uit het gehoor blijkt dat verschillende keren duidelijk gevraagd werd naar het moment waarop verzoekster is beginnen helpen bij de dorpsadministratie, zodat de verklaring van verzoekster dat zij nooit officieel tewerkgesteld werd bij de dorpsadministratie geen verschoning kan zijn voor het niet op eenduidige wijze kunnen situeren van het aanvangsmoment van haar werkzaamheden bij de lokale administratie. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing terzake dan ook pertinent en draagkrachtig. Waar verzoekster stelt dat omwille van het niet officieel tewerkgesteld zijn bij de lokale administratie, er ook geen 'tewerkstelling' vermeld stond in het werkboekje of op het attest van tewerkstelling, merkt de Raad op dat verzoeksters verklaringen aangaande haar tewerkstelling bij de lokale administratie ongeloofwaardig zijn gelet op de tegenstrijdigheden in haar verklaringen dienaangaande en dat – zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt – "noch het werkboekje, noch het attest van tewerkstelling dat u bij uw tweede asielaanvraag neerlegde kan staven dat u voor de dorpsadministratie zou hebben gewerkt. Deze documenten vermeldt immers enkel dat u van 1996 tot 2004 tewerkgesteld was bij een landbouwbedrijf in Alchan-Yurt". De stelling van verzoekster kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan het ongeloofwaardig bevinden van de verklaringen van verzoekster over haar werkzaamheden bij de lokale administratie. Met deze stelling bevestigt verzoekster trouwens dat zij evenmin bewijzen heeft van deze tewerkstelling, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt.

2.4.3. Waar verzoekster in haar betoog de door haar afgelegde verklaringen over het overlijden van haar broer, over de oproepingen die zij van het ROVD heeft gekregen en over haar verblijf na het bezoek van de gewapende en gemaskerde mannen "bevestigt" en een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen en bevestigen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster evenwel in gebreke blijft.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift een keuze maakt tussen haar verschillende verklaringen en deze als de definitieve versie naar voren schuift, hetgeen evenwel geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoekster diverse tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en hierdoor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas volledig ondermijnt.

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift in het kader van de tegenstrijdige verklaringen over haar verblijf na het bezoek van de gewapende en gemaskerde mannen erop dat zij in de periode waarin zij verhoren heeft afgelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag, zij ernstige familiale moeilijkheden had en zij hiervan melding heeft gemaakt op het Commissariaat-generaal en zij gemeld heeft dat zij nu gescheiden leeft. De Raad ziet evenwel hoegenaamd niet in hoe deze omstandigheden van invloed zouden kunnen zijn geweest op verzoekster waardoor zij geen coherente verklaringen kon afleggen over haar verblijf in haar woning na de inval. Verzoekster laat eveneens na dit aan te tonen.

2.4.4. Blijkens de bestreden beslissing kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou zij na haar vertrek uit Tsjetsjenië nog steeds vervolgd worden door de autoriteiten. Verzoekster legde naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag twee convocaties neer bij het Commissariaat-generaal die zouden moeten bewijzen dat zij nog steeds gezocht wordt. De bestreden beslissing stelt hieromtrent: "Vooreerst blijkt uit deze documenten enkel dat u tweemaal in de hoedanigheid van getuige werd opgehoepen. Deze documenten vormen dan ook geen bewijs van uw bewering als dat u nog steeds door de autoriteiten gezocht wordt. Ten tweede is het zeer opmerkelijk dat u niet wist te vertellen door welke instantie of instanties u in 2008 precies werd opgeroepen (CGVS 29/09/2010, p. 12). Indien u in 2008 werkelijk opnieuw zou opgeroepen zijn door de autoriteiten in verband met de problemen waarvoor u uw land ontvluchtte, mag er toch verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn". Waar verzoekster er op wijst dat zij deze convocaties heeft ontvangen toen zij in België was en betoogt dat zij

de vraag welke autoriteiten juist de oproeping verstuurd niet als een essentieel punt beschouwt en dat het voor haar voldoende was te weten dat zij officieel nog steeds gezocht werd door de autoriteiten, wijst de Raad erop dat van verzoekster, die haar land ontvlucht is omwille van een vrees voor vervolging, redelijkerwijze enige interesse en kennis verwacht kan worden inzake de evolutie van haar problemen en inzake de autoriteiten die haar zoeken. Verzoekster geeft evenwel blijk van een manifest gebrek aan interesse daaromtrent. Het manifest gebrek aan interesse keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

2.4.5. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist tegenstrijdige en incoherente verklaringen te hebben afgelegd tijdens haar opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal. Verzoekster geeft dit bovendien in haar verzoekschrift zelf toe waar zij stelt "Dat verzoekster, zoals ook blijkt uit het verhoorverslag, moeite heeft met het vertellen van een coherent verhaal". Waar verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in haar verklaringen tracht te verantwoorden door te stellen dat zij een attest heeft neergelegd op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat zij depressief is en lijdt aan posttraumatische stress en dat zij vermoed dat de stress van het verhoor, tesamen met de moeilijke periode die zij doorliep ertoe hebben geleid dat zij verklaringen heeft afgelegd die niet altijd even duidelijk waren, merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat de neergelegde medisch attesten (administratief dossier, stuk 7 van de inventaris stuk 11) niet staven dat verzoekster geheugenproblemen zou hebben omwille van haar psychologische toestand. Zoals verzoekster zelf aangeeft in haar betoog blijkt uit deze attesten dat zij depressief is en lijdt aan posttraumatische stress. De Raad merkt op dat verzoekster nalaat aan te tonen dat deze toestand de oorzaak zou zijn van haar incoherente en tegenstrijdige verklaringen. Bovendien merkt de Raad op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoeksters asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Waar verzoekster stelt dat het voor haar onbegrijpelijk is dat haar relaas wordt afgewezen op basis van de vermeende tegenstrijdigheden zonder dat het Commissariaat-generaal aan een deskundige advies vraagt, lijkt verzoekster een omkering van de bewijslast te suggereren. De Raad verwijst dienaangaande naar het gestelde onder punt 2.4.

Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekster voorgehouden asielrelaas verhindert haar de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.5. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster in uiterst ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad wijst verzoekster er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, haar asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109) alwaar verzoekster in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de "Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" d.d. 15/03/2010 (administratief dossier, stuk 12), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is

van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 worden aangenomen.

2.6. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

2.2. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER